

příslušenství pohledávky jest pro každého z knihy pozemkové seznatelná. (Srovnej v tom smyslu rozhod. čís. 6385, 7857, 8300 sb. n. s., sbírky Nowak čís. 887 a Gl. U. čís. 2833, 3279 a 8864). Bylo tedy v rozvrhovém usnesení vykázaní jednak příkázaný požadovaný úrok za tři léta od udělení příklepu zpět počítaje a úroky z prodlení za tuto dobu a kromě toho zvláště starší než tříletý úrok s úrokem z prodlení potud, pokud má krytí v zapsané kauci pro vedlejší závazky. Teprve při takto vypočtených a vykázaných úrocích a dalších vedlejších závazcích bylo by lze zkoumati, zda kauce pro vedlejší závazky zapsaná byla, či nebyla překročena. Tento postup však nižší soudy nezachovaly a proto nemá dovolací soud spolehlivý podklad pro rozřešení otázky, zda byla výpočtem příkázaných pohledávek, jak se stalo v rozvrhovém usnesení, překročena kauce pro vedlejší závazky. Nezbylo tedy než napadené usnesení, jakož i usnesení soudu prvé stolice v části shora uvedené (§ 233 ex. ř.) zrušiti a jak shora rozhodnouti.

Čís. 11625.

V nesporném řízení jest soud vázán na své rozhodnutí, jakmile je prohlásil, nebo, nebylo-li prohlášeno, jakmile je odevzdal písemně k vyhotovení.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1932, R II 82/32.)

Pozůstalostní soud určil usnesením ze dne 10. října 1931 vdově po zůstaviteli lhůtu k výkazu, že podala žalobu o určení, že určitá hodnota nepatří do pozůstalosti. An nebyl výkaz ve lhůtě podán, nařídil první soud usnesením ze dne 26. listopadu 1931, by bylo pokračováno v pozůstalostním řízení a dal zaslati spisy notáři. Dne 27. listopadu 1931 podala vdova po zůstaviteli Anna F-ová výkaz, že podala žalobu, načež pozůstalostní soud usnesením z téhož dne odložil pozůstalostní řízení a usnesením ze dne 3. prosince 1931 zamítl návrh dědičky Markéty K-ové, by bylo pokračováno v pozůstalostním řízení. Rekursní soud k rekursu Markéty K-ové zrušil usnesení prvního soudu ze dne 27. listopadu 1931 a ze dne 3. prosince 1931.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Anny F-ové.

Důvody:

Podle ustanovení § 32 odst. (1) zák. o nesp. řízení čís. 100/31 je soud svým usnesením vázán, a, an zákon neurčuje, od kdy tato vázanost soudu nastává, jest obdobně použití předpisu § 416 odst. 2 c. ř. s. přes to, že není v § 34 nesp. zák. uveden. Jest tedy i nesporný soud vázán na své rozhodnutí, jakmile je prohlásil, nebo — nebylo-li prohlášeno — jakmile je odevzdal písemně k vyhotovení (viz v tom smyslu Hora, Soudní řízení nesporné, str. 107). V souzeném případě určil nesporný soudce usnesením ze dne 10. října 1931 stěžovatelce lhůtu, by v ní podala výkaz, že podala žalobu. Když výkaz ve lhůtě nebyl podán, aniž byla lhůta prodloužena, postupoval soud dále správně, nařídív další po-

kračování v pozůstalostním řízení a dav zaslati spisy notáři. Nebyl však již oprávněn od tohoto ustoupiti, neboť dodatečně po uplynutí lhůty předložený výkaz o podání žaloby nezměnil nic na stavu věci a soud zůstal oním usnesením ze dne 10. října 1931 vázán. Rekursní soud proto právem vyhověl rekursu dědičky Markéty K-ové a zrušil obě usnesení prvního soudu, jimiž bylo pozůstalostní řízení přerušeno a zamítnut byl návrh stěžovatelky na pokračování v tomto řízení. Rekursní soud sice vychází z předpokladu, že soud byl vázán svým usnesením ze dne 26. listopadu 1931, přehlížeje, že byl vázán již usnesením z 10. října 1931, avšak to nemá vliv na jeho rozhodnutí a proto neprávem napadá stěžovatelka podle § 46 odst. 1 nesp. zák. usnesení rekursního soudu, vytýkajíc mu nezákonnost.

Čís. 11626.

Spor o rozvod manželství, projednáváný samosoudcem, lze spojit se sporem a rozvod a o výživné mezi týmiž stranami, projednáváný před senátem, ke společnému projednání a rozhodnutí senátem.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1932, Rv II 138/31.)

O žalobě manžela, by bylo uznáno na rozvod manželství od stolu a lože z viny žalované manželky, jednal samosoudce krajského soudu. O žalobě manželky, by bylo uznáno na rozvod manželství od stolu a lože z viny žalovaného manžela a, by žalovanému bylo uloženo platiti žalobkyni výživné měsíčních 500 Kč, jednal senát téhož krajského soudu. Procesní soud první stolice spojil obě žaloby k společnému projednávání senátem, a uznal pak právem, že se manželství rozvádí od stolu a lože z viny obou stran a že manžel jest povinen platiti manželce výživné měsíčních 300 Kč. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání ani té, ani oné strany.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl ani dovolání manželky, ani dovolání manžela a odvětil k dovolání manželovu mimo jiné v

d ů v o d e c h:

Zmatek ve smyslu § 477 čís. 2 c. ř. s. a § 503 čís. 1 c. ř. s. spatřuje dovolatel v tom, že i o jeho žalobě o rozvod rozhodl senát, ačkoliv byl příslušný samosoudce, který ve věci také již jednal. Leč výtku tato neobstojí. Předpis § 7a třetí odstavce j. n. nevylučuje, by spory rozvodové neprojednal a nerozhodl senát sborového soudu první stolice; činí to však závislým na návrhu jedné ze stran před průvodním usnesením. V zákoně není pamatováno na případ, zda lze spojit spor o rozvod projednáváný samosoudcem se sporem o rozvod a o výživné mezi týmiž stranami projednáváný před senátem ke společnému projednání a rozhodnutí podle § 187 c. ř. s. Nejvyšší soud v této otázce zaujímá stanovisko, že se v takových případech postup podle § 187 cřs. nepřičí duchu zákona a nezakládá zmatečnost podle §§ 477 čís. 2 a 503 čís. 1 c. ř. s., an zákon sám nevylučuje, by rozvodový spor neprojednával senát a stranám nestane se křivda, rozhodne-li spor sbor soudců, před nějž by jej mohla přivést strana svým prohlášením.